

Sygn. akt IV Pa 26/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie: SO Jerzy Zalasieński

SO Katarzyna Antoniak

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2013 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko (...) Spółka z o.o. Sp. K. we W.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powódki I. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 1 marca 2013r. sygn. akt IV P 436/12

I. oddala apelację

II. zasądza od powódki I. K. na rzecz (...) Spółki z o. o. Sp. K. we W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

IV Pa 26/13

UZASADNIENIE

Powódka I. K. w pozwie z dnia 6.08.2012 roku skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o., Sp. k. we W. wносиła o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenie umowy o pracę względnie o przywrócenie do pracy na dotychczas zajmowane stanowisko w razie upływu okresu wypowiedzenia i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie 2500 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach wyrokiem z dnia 1.03.2013 r. oddalił powództwo i odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powódka I. K. była zatrudniona w (...) Sp. z o.o., Sp. k. we W. Oddział w M. od dnia 2.02.2011 roku w pełnym wymiarze czasu pracy początkowo na stanowisku kasjera, a od dnia 1.04.2011 roku powierzono jej stanowisko kierownika grupy towarowej w dziale artykułów świeżych z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 2500 brutto. Sąd I instancji ustalił, iż od grudnia 2011 roku powódka zaczęła niewłaściwie odnosić się do swojej podwładnej W. D., której zarzucała nieprawidłowe wykonywanie obowiązków pracowniczych i jej poleceń. Niewłaściwe zachowanie powódki polegało na wyrzucaniu towaru z półki ułożonego wcześniej przez tę pracownicę, zwracanie się podniesionym głosem przy klientach, zabranianie udania się na przysługującą jej przerwę śniadaniową, agresywne i wulgarne zwracanie jej uwagi na wykonywaną pracę wskutek czego po jednej z takich awantur W. D. doznała skoku ciśnienia tętniczego i wylewu w oku i udała się na zwolnienie lekarskie. Ponadto Sąd ustalił, iż powódka obrażała także innych pracowników tj. M. Ż., K. P. oraz M. B.. Wskutek tych zachowań dyrektor J. G. przeprowadziła z powódką rozmowę, zwracając uwagę na jej niewłaściwe zachowanie wobec innych pracowników. Pomimo przeprowadzenia tej rozmowy powódka nie zmieniła swojego postępowania i w związku z tym pracodawca zdecydował się dokonać wypowiedzenia umowy o pracę I. K. w dniu 30.07.2012 roku ze skutkiem rozwiązującym na dzień 31.08.2012 roku. Jako przyczynę wypowiedzenia pozwany pracodawca wskazał niezachowanie zasad kultury pracy w zespole polegającym na obraźliwym i wulgarnym odnoszeniu się do współpracowników i przełożonego w obecności klientów jak i pracowników. Pracodawca wskazał także, iż zachowanie takie ze strony osoby pełniącej funkcję kierowniczą jest niedopuszczalne ponieważ narusza zasady współżycia społecznego i wpływa negatywnie na wizerunek firmy.

W rozważaniach Sąd stwierdził, iż powództwo jest nieuzasadnione. Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 30 § 4 kp i art. 45 § 1 kp i jednocześnie powołał orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące tych przepisów. Odnosząc regulacje te do ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy przyjął, iż pozwany wykazał prawdziwość przyczyny wypowiedzenia powódce umowy o pracę, które polegały przede wszystkim na obraźliwym i wulgarnym odnoszeniu się do współpracowników. W szczególności Sąd uznał, iż te negatywne zachowania powódki były skierowane w stosunku do W. D.. Ponadto Sąd powołał się na zeznania innych 9 świadków pracowników pozwanego, którzy potwierdzili niewłaściwe zachowania powódki wobec W. D.. Sąd również wskazał, że niewłaściwe zachowanie było kierowane do kilku innych pracowników, których powódka obraźliwie nazywała „wieśniakami” bądź „szują”. W dalszej części rozważań Sąd przytoczył tezę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21.02.1997 r. sygn. I PKN 15/97, w którym to orzeczeniu Sąd Najwyższy wypowiedział się, iż niewłaściwe zachowanie pracownika w zakładzie pracy wywołującego napięcia, konflikty i zagrożenia spokoju czynią uzasadnionym zarzut naruszenia zasad współżycia społecznego w zakładzie pracy. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał w rozważaniach, iż nieprawdziwy jest zarzut powódki, że na decyzję pracodawcy o jej zwolnieniu z pracy miał wpływ fakt jej przynależności do zakładowej organizacji związkowej. Na tę okoliczność Sąd powołał się na zeznania kilku świadków. W konkluzji swoich rozważań Sąd Rejonowy przyjął, że przyczyną wypowiedzenia powódce umowy o pracę okazała się nie tylko wystarczająco konkretna i zrozumiała, ale również prawdziwa i rzeczywista. Powołując się na treść art. 45 § 1 kp stwierdził, że zostały spełnione warunki do zastosowania tego przepisu.

Od wyroku tego apelację złożył pełnomocnik powódki tj. członek (...) Region (...). Apelujący zaskarżył powyższy wyrok w części oddalającej powództwo i zarzucił naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez nielogiczną, dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i ocena ta zdaniem apelującego dotyczyła zeznań świadków: J. G., W. K., K. T., G. Ś., W. D., R. G., P. S., L. B. i K. P.. Zdaniem skarżącego naruszenie art. 233 § 1 kpc polegało na przyjęciu przez Sąd I instancji, że z zeznań tych świadków wynika, że podana przez pracodawcę przyczyna zwolnienia jest rzeczywista. W dalszej części zarzutów apelacyjnych jej autor zarzucił kolejne naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego zbadania materiału dowodowego wskutek pominięcia zeznań świadka A. W., a także Sąd nie uwzględnił okoliczności, że powódka nazywając M. B. „szują” miała ku temu uzasadnione powody, a co za tym idzie przyczyna wypowiedzenia nie była uzasadniona, a użyte określenie w tych okolicznościach nie było obraźliwe. Skarżący w dalszej części zarzutów apelacyjnych wskazał, że Sąd wadliwie ocenił zeznania świadków M. S., M. C., J. K., A. J. i A. K., a także niewłaściwą ocenę protokołu kontroli Państwowej Inspekcji Pracy. W uzasadnieniu apelacji jej autor twierdził, że zeznania powódki były spójne i rzetelne i Sąd bezzasadnie odmówił wiary

tym zeznaniom. Ponadto skarżący twierdził, że powódka była liderem związku zawodowego w zakładzie pracy co przejawiało się głównie w zbieraniu deklaracji członkowskich i była współinicjatorem skargi do Państwowej Inspekcji Pracy. Przeprowadzona kontrola wykazała, że pracodawca nie naliczył prawidłowo dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. W konkluzji apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przywrócenie powódki do pracy.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik strony pozwanej wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego pełnomocnik pozwanego argumentował, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania dziesięciorga świadków potwierdziły zasadność wypowiedzenia powódce umowy o pracę, gdyż przyczyny wskazane wypowiedzeniem okazały się prawdziwe. Bezasadny jest zarzut apelacyjny zmierzający do podważenia wiarygodności świadków. Autor odpowiedzi na apelację odniósł się szczegółowo do okoliczności, które były podważane przez stronę apelującą. Odnośnie działalności związkowej powódki pełnomocnik strony pozwanej twierdził, iż była ona jedynie członkiem związku zawodowego i twierdzenia jakoby była ona liderem związku zawodowego nie znajduje żadnych podstaw prawnych. Jej działalność związkowa nie miała żadnego związku z dokonaną przyczyną wypowiedzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja strony powodowej nie jest zasadna. Sąd Rejonowy zebrał w sprawie obszerny materiał dowodowy i dokonał jego wnikliwej oceny zgodnie z regułami określony w art. 233 § 1 kpc. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę powołując się na zeznania konkretnych świadków. Z dowodów tych jednoznacznie wynikało, iż powódka pełniąc funkcję kierowniczą w jednym z marketów funkcjonujących na terenie M. należących do strony pozwanej niewłaściwie odnosiła się do innych pracowników tego marketu a w szczególności do jednej z pracownic, która jej podlegała służbowo tj. W. D.. Sąd Rejonowy dokonał analizy treści zeznań wykazując, iż są one spójne ze sobą i logiczne. Ustalenia te dały podstawę do oceny prawnej, że przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę powódce wskazane w oświadczeniu woli pracodawcy doręczonemu powódce dnia 30.07.2012 r. były konkretne i prawdziwe. Sąd Okręgowy podzielił zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji jak i ocenę prawną. Zdaniem Sądu II instancji przyczyny te uzasadniały wypowiedzenie umowy o pracę w rozumieniu art. 30 § 4 kp. Zarzuty apelacyjne sprowadzały się do próby podważenia treści zeznań świadków, poprzez postawienie Sądowi rejonowemu zarzutu niewłaściwej ich oceny. Zarzuty te a także zarzut jakoby przynależność związkowa powódki miała wpływ na podjęcie decyzji przez pracodawcę o wypowiedzeniu jej umowy o pracę były gołosłowne. Protokół kontroli Państwowej Inspekcji pracy, który był jednym z dowodów w sprawie nie miał żadnego związku z działalnością powódki. Ponadto stwierdzić należy, iż argumentacja pełnomocnika powódki, iż użycie wobec jednej z pracownic określenia „szuja” nie było obraźliwe w kontekście sytuacyjnym nie zasługuje na jej podzielenie, albowiem jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy przytaczając definicję tego określenia ze słownika języka polskiego określenie to ma charakter obraźliwy i pejoratywny.

Konkludując Sąd Okręgowy uznał, iż zaskarżony wyrok jest prawidłowy i z mocy art. 385 kpc apelacja podlegała oddaleniu. Jednocześnie Sąd zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 60 złotych mając na względzie treść art. 98 § 1 kpc w zw. z § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.